

ВІДГУК
офіційного опонента

на дисертацію Яндовича Дмитра Олександровича «Адміністративно-правовий статус Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України», подану на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право

Актуальність обраної теми дисертації. Сучасний етап розвитку української держави характеризується суттєвим ускладненням криміногенної обстановки, що зумовлено, зокрема, повномасштабною збройною агресією проти України, трансформацією соціально-економічних процесів, цифровізацією публічного управління та інтенсифікацією глобалізаційних викликів. В цих умовах організована злочинність дедалі більше інтегрується у сфери економіки, фінансів, публічного адміністрування та безпеки, набуває транснаціональних форм, активно використовує наслідки війни, соціальну нестабільність і сучасні цифрові технології для розширення сфер свого впливу, що істотно підвищує рівень загроз національній безпеці.

Водночас органи правопорядку функціонують в умовах безпрецедентного навантаження та підвищених безпекових ризиків, що актуалізує комплекс організаційних, кадрових, управлінських і правових проблем їх діяльності. Такі обставини об'єктивно зумовлюють необхідність переосмислення правових засад функціонування спеціалізованих підрозділів Національної поліції України, удосконалення їх адміністративно-правового статусу, чіткого визначення повноважень, форм і методів діяльності, а також механізмів взаємодії з іншими суб'єктами сектору безпеки і оборони. У цьому контексті особливе місце посідає Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України як міжрегіональний територіальний орган у складі кримінальної поліції, на який покладено завдання участі у реалізації державної політики з питань протидії організованим та корупційній злочинності, а також нейтралізації терористичних та інших загроз публічній безпеці.

Разом з тим нормативно-правове регулювання статусу Департаменту стратегічних розслідувань, його місця в системі Національної поліції, особливостей адміністративно-правових відносин за його участю залишається фрагментарним, суперечливим і таким, що не повною мірою відповідає сучасним викликам та потребам правоохоронної практики.

Особливої актуальності обрана тема дослідження набуває в умовах збройної агресії проти України та запровадження правового режиму воєнного стану, що супроводжується істотною трансформацією кримінальних загроз, ускладненням форм і способів діяльності організованих злочинних угруповань.

а також зростанням корупційних ризиків у сферах публічного управління, оборони та економіки. За таких обставин об'єктивно зростає потреба в науковому осмисленні адміністративно-правового статусу Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України як спеціалізованого суб'єкта протидії організованим злочинності, на який покладається виконання завдань підвищеної складності та суспільної значущості в умовах особливого правового режиму. Ефективність діяльності Департаменту стратегічних розслідувань безпосередньо залежить від чіткості нормативного визначення його місця в системі органів Національної поліції України, змісту адміністративно-правових повноважень, форм і методів управлінської діяльності, а також механізмів взаємодії з іншими суб'єктами сектору безпеки і оборони.

З огляду на викладене, наукове дослідження адміністративно-правового статусу Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України є своєчасним, соціально зумовленим і науково обґрунтованим, а його результати мають важливе значення як для розвитку науки адміністративного права, так і для вдосконалення правозастосовної діяльності у сфері забезпечення національної безпеки та протидії організованим злочинності.

Крім того, актуальність роботи підкреслюється й тим, що обрана тема дослідження виконана відповідно до Стратегії боротьби з організованою злочинністю (розпорядження Кабінету Міністрів України від 16 вересня 2020 р. № 1126); Комплексного стратегічного плану реформування органів правопорядку як складової сектора безпеки і оборони України на 2023–2027 роки (Указ Президента України від 11 травня 2023 р. № 273/2023), Тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок МВС України на 2020–2024 роки (наказ МВС України від 11 червня 2020 р. № 454), 2025–2029 роки (наказ МВС України від 21 травня 2024 р. № 326).

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, та їх достовірність.

Обґрунтованість наукових положень дисертаційного дослідження підтверджується, зокрема, логічно вибудованою, внутрішньо узгодженою структурою роботи, яка повністю відповідає поставленій меті та визначеним завданням дослідження. Архітектоніка дисертації ґрунтується на комплексному та системному опрацюванні проблем, пов'язаних із адміністративно-правовим статусом Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України, що дало змогу забезпечити цілісність наукового аналізу та послідовність викладення матеріалу. Усі розділи та підрозділи дисертації органічно взаємопов'язані між собою, об'єднані єдиною дослідницькою логікою та спільною метою, спрямованою на всебічне розкриття об'єкта і предмета дослідження. Послідовний перехід від теоретико-методологічних засад до аналізу чинного адміністративно-правового регулювання, а надалі - до формулювання практично орієнтованих висновків і пропозицій свідчить про цілеспрямовану реалізацію авторського наукового задуму та належний рівень наукової аргументації.

Важливо відзначити, що низка положень, висновків і пропозицій, викладених у дисертаційному дослідженні, характеризується науковою новизною та має істотне значення для розвитку науки адміністративного права, зокрема в частині доктринального осмислення адміністративно-правового статусу спеціалізованих підрозділів Національної поліції України. Обґрунтованість відповідних наукових висновків забезпечується поєднанням ґрунтовного аналізу нормативно-правових актів, сучасних наукових підходів і положень адміністративно-правової доктрини з використанням широкої та різнопланової емпіричної бази. Зокрема, у роботі опрацьовано значний масив наукової інформації, а також використано результати власних узагальнень практичної діяльності правоохоронних органів, що дало змогу авторові не лише теоретично осмислити проблематику дослідження, а й встановити сформульовані наукові положення на їх прикладну значущість. Такий підхід свідчить про належний рівень методологічної культури здобувача та забезпечує високий ступінь достовірності отриманих результатів.

У цілому наукові положення, висновки та рекомендації, сформульовані в дисертації, є переконливими, внутрішньо логічними, належним чином аргументованими та методологічно виваженими. Вони відзначаються системністю й науковою послідовністю, що дає підстави констатувати відповідність дослідження сучасним вимогам до наукових робіт цього рівня та свідчить про готовність дисертанта до самостійної подальшої наукової діяльності.

Емпіричну базу дослідження становили положення Конституції України, законодавчі акти, укази і розпорядження Президента України, постанови, розпорядження Кабінету Міністрів України, відомчі нормативно-правові акти, міжнародно-правові документи з питань протидії організованій злочинності, наукові доробки вітчизняних вчених; узагальнені результати опитувань 225 працівників Департаменту стратегічних розслідувань з усіх регіонів країни; аналітичні звіти Національної поліції України, Офісу Генерального прокурора, а також результати вивчення практики протидії злочинності з урахуванням значного досвіду роботи автора безпосередньо в підрозділах Департаменту стратегічних розслідувань.

Дисертант продемонстрував високий рівень наукової культури, послідовно та системно опрацювавши значний масив загальнонаукової, спеціальної юридичної літератури, а також чинних нормативно-правових актів. Список використаних джерел налічує 192 найменування та викладений на 18 сторінках, що свідчить не лише про обсяг виконаної аналітичної роботи, а й про належний рівень теоретико-методологічної підготовки. Такий масштаб опрацювання джерельної бази дозволив дисертанту охопити ключові доктринальні підходи до досліджуваної проблематики, простежити еволюцію наукових поглядів, критично осмислити чинне адміністративно-правове регулювання та забезпечити належну аргументацію сформульованих висновків і пропозицій. У цілому це свідчить про прагнення автора до всебічного, комплексного аналізу предмета дослідження та про здатність працювати з

великими масивами нормативної й наукової інформації на високому професійному рівні.

Обґрунтованість і достовірність наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертаційному дослідженні, підтверджується насамперед правильним і методологічно виваженим вибором наукових методів пізнання, які повною мірою відповідають предмету, меті та завданням роботи. Використана дисертантом методологічна база забезпечила цілісність наукового аналізу, внутрішню логічність дослідницьких побудов і належний рівень аргументації отриманих результатів.

Методологічну основу дослідження становить сукупність загальнонаукових і спеціально-юридичних методів, застосування яких має системний і цілеспрямований характер. Зокрема, діалектичний метод використано для осмислення теоретичних положень і нормативно-правових приписів, що визначають адміністративно-правовий статус Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України, а також для виявлення взаємозв'язку між змінами безпекового середовища та трансформацією правового регулювання. Історико-правовий метод дозволив простежити еволюцію наукових підходів до адміністративно-правового забезпечення протидії організованій злочинності та становлення інституційних засад діяльності Департаменту стратегічних розслідувань у структурі Національної поліції України. Вагомим елементом методології дослідження є застосування методів документального аналізу, узагальнення та статистичного аналізу, що дозволило опрацювати програмні нормативно-правові документи, матеріали поліцейської практики, офіційні звіти й аналітичні довідки, а також проаналізувати емпіричні дані щодо стану та динаміки організованої злочинності. Метод моделювання використано для розроблення практично орієнтованих пропозицій і рекомендацій, спрямованих на вдосконалення адміністративно-правового статусу Департаменту стратегічних розслідувань, зокрема шляхом обґрунтування доцільності прийняття концептуальних і програмних документів стратегічного рівня. Таким чином, сукупність застосованих методів, їх адекватність предмету дослідження та послідовність використання забезпечили високий рівень наукової обґрунтованості, внутрішньої узгодженості й достовірності результатів дисертації, що дає підстави позитивно оцінити як вибір методів дослідження здобувачем, так і якість отриманих наукових висновків.

Наукова новизна положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації.

Дисертація Д. О. Яндовича «Адміністративно-правовий статус Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України» є одним із перших теоретико-праксеологічних досліджень проблемних питань адміністративно-правового статусу Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України з урахуванням правового регулювання, поліцейської практики та умов збройного конфлікту й воєнного стану. Зокрема дисертантом викладено низку положень, що мають ознаки наукової новизни, зокрема:

вперше:

– обґрунтовано інституційний підхід до системи суб'єктів протидії організованій злочинності за рівнями (стратегічний – суб'єкти формування й забезпечення реалізації загальнодержавної безпекової політики; цільовий – суб'єкти безпосередньої реалізації державної політики протидії організованій злочинності; змішаний – суб'єкти, що здійснюють таку протидію в межах виконання своїх основних публічно-владних функцій) з урахуванням умов збройного конфлікту й дії правового режиму воєнного стану, у межах якої визначено місце Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України як спеціалізованого суб'єкта цільового рівня який приймає тільки участь у боротьбі з організованою злочинністю, що зумовлює необхідність його чіткого законодавчого закріплення на рівні ст. 5 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю»;

– визначено адміністративно-правовий статус Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України як систему нормативно закріплених цільових, структурно-організаційних та компетенційних елементів, спрямованих на реалізацію повноважень щодо протидії організованій злочинності, шляхом здійснення оперативно-розшукової діяльності, збору, аналізу та узагальнення інформації про кримінальні правопорушення, а також координації дій підпорядкованих підрозділів з метою забезпечення захисту прав і свобод людини, національної безпеки та інтересів держави;

– запропоновані шляхи імплементації зарубіжного досвіду інституційного забезпечення протидії організованій злочинності, зокрема визнано перспективним розроблення та впровадження у вітчизняне правове поле та правозастосовну практику документів стратегічного рівня: Концепції розвитку Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України, яка має закласти ідеологію ризик-орієнтованої діяльності; План дій з удосконалення діяльності Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України щодо протидії організованій злочинності (до 2030 року), який конкретизуватиме положення Концепції та передбачатиме: функціональне розмежування повноважень; інституційне посилення кримінального аналізу; упровадження системи постійного моніторингу криміногенної та безпекової ситуації; переорієнтацію оцінювання ефективності діяльності; удосконалення спеціалізованих програм підготовки особового складу з урахуванням сучасних викликів;

удосконалено:

– наукові підходи до узагальнення правового забезпечення протидії організованій злочинності з урахуванням трансформації безпекового середовища, дії правового режиму воєнного стану та модернізації правоохоронних органів, що дозволило виявити концептуальні прогалини у науковому осмисленні адміністративно-правового статусу Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України та обґрунтувати необхідність його комплексного дослідження як спеціалізованого суб'єкта реалізації державної політики у сфері протидії організованій злочинності;

– систематизацію нормативно-закріплених завдань Департаменту

стратегічних розслідувань з виокремленням оперативно-розшукових (стратегічні, тактичні), які спрямовані на протидію організованим групам і злочинним організаціям, терористичним загрозам у межах визначеної компетенції; корупційним правопорушенням і правопорушенням, пов'язаним з корупцією;

– розподіл функцій Департаменту стратегічних розслідувань на організаційні, інформаційно-аналітичні, оперативно-розшукові, процесуальні, координаційні, міжнародні, безпекові;

– зміст повноважень Департаменту стратегічних розслідувань: 1) права (загальні, спеціальні (цільові, оперативні), що сприяють забезпеченню охорони прав і свобод людини, протидії організованій злочинності, корупції, тероризму; 2) обов'язки – носять функціональний характер і визначені через завдання та сферу компетенції;

дістало подальшого розвитку:

– критичне осмислення нормативно-правового забезпечення організації діяльності Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України, яке носить не тільки підзаконний (відомчий) механізм адміністративно-правового регулювання, а й кримінальний процесуальний та оперативно-розшуковий характер, що зумовлює необхідність правового закріплення функції оперативно-розшукового реагування на кримінальні правопорушення в окремому розділі Положення про Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України (2019 р.) як однієї з цілей діяльності, спрямованої на проведення гласних і негласних пошукових та контррозвідувальних заходів, що здійснюються із застосуванням оперативних та оперативно-технічних засобів в умовах збройних ризиків, з метою прийняття невідкладних управлінських рішень у тому числі й в умовах воєнного стану;

– характеристика елементів адміністративно-правового статусу Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України з розподілом на: цільові (мета, принципи, завдання та функції діяльності); структурно-організаційні (створення та функціонування органу; організаційна структура; реалізації цільових елементів щодо протидії організованій злочинності; взаємодія); компетенційні (права та обов'язки органу, працівників);

– наукове обґрунтування пропозицій щодо посилення нормативно-правової бази протидії організованій злочинності в Україні та розроблення і прийняття комплексних міждержавних програм протидії транснаціональній організованій злочинності, з урахуванням рекомендацій ООН та діяльності міжнародних безпекових інституцій, що безпосередньо визначають зміст і практичну реалізацію цільових та компетенційних елементів адміністративно-правового статусу Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України у міжнародному вимірі.

Повнота викладення основних результатів дисертації в опублікованих наукових працях.

Повнота викладення основних результатів дисертаційного дослідження в опублікованих наукових працях не викликає зауважень і відповідає

встановленим вимогам до дисертацій на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук. Основні наукові положення, висновки та пропозиції дисертації знайшли належне відображення у 8 наукових працях автора. Зокрема, результати дослідження опубліковано у 4 наукових статтях у виданнях, включених Міністерством освіти і науки України до переліку наукових фахових видань з юридичних наук, що свідчить про відповідність отриманих результатів вимогам наукової новизни, теоретичної значущості та фахової апробації. Крім того, 1 стаття опублікована у зарубіжному науковому виданні, що підтверджує інтегрованість результатів дослідження у більш ширший міжнародний науковий дискурс.

Окремі положення дисертації також викладені у 3 тезах доповідей, оприлюднених у збірниках матеріалів міжнародних науково-практичних конференцій. Важливим є й те, що основні положення та висновки дослідження пройшли належну апробацію під час публічних наукових обговорень. Автор доповідав про результати роботи на міжнародних науково-практичних конференціях, зокрема: «Пріоритетні напрями розвитку правової системи України» (м. Львів, 28-29 січня 2022 року), «Теоретичні та практичні проблеми правового регулювання суспільних відносин» (м. Харків, 4-5 лютого 2022 року), «Восьмі Таврійські юридичні наукові читання» (м. Київ, 16-17 червня 2023 року), що дало змогу перевірити сформульовані наукові положення в умовах фахової дискусії та отримати належну наукову апробацію.

Таким чином, опубліковані наукові праці та результати апробації свідчать про достатній рівень повноти й репрезентативності викладення основних результатів дисертаційного дослідження, а також про їх відповідність темі, меті та завданням дисертації.

Значимість результатів дисертаційного дослідження. Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що результати дослідження впроваджені та можуть бути використані у:

- науково-дослідній роботі – при подальшому вирішенні проблемних питань, пов'язаних з дослідженням організації діяльності Національної поліції України щодо протидії організованій злочинності;
- практичній діяльності – для розроблення й удосконалення чинного законодавства, що регламентує діяльність та визначає адміністративно-правовий статус Департаменту стратегічних розслідувань;
- освітньому процесі – під час підготовки навчально-методичних матеріалів та викладання навчальних дисциплін «Адміністративне право України», «Публічне адміністрування», «Управління в правоохоронних органах», «Стратегічне управління в публічній сфері».

Враховуючи вищезазначене, варто констатувати загальну позитивну оцінку дисертації Д. О. Яндовича «Адміністративно-правовий статус Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України» як самостійного наукового дослідження з актуальної й важливої для науки та практики проблеми.

Водночас як будь-яка наукова робота дисертація не позбавлена **окремих недоліків у вигляді дискусійних питань**, які потребують додаткового пояснення від здобувача під час прилюдного захисту, зокрема:

1. Під час дослідження стану наукових розробок проблем адміністративно-правового забезпечення протидії організованій злочинності в Україні (підрозділ 1.1) дисертант зосереджується переважно на аналізі доктринальних підходів до протидії організованій злочинності загалом, однак недостатньо приділяє увагу генезі становлення Департаменту стратегічних розслідувань. Зокрема, у роботі не простежено еволюцію інституційних форм боротьби з організованою злочинністю, не наведено передумов створення Департаменту стратегічних розслідувань, а також не виокремлено сукупність соціально-політичних, організаційних і нормативно-правових причин та умов, що зумовили необхідність його створення.

2. Особливої уваги потребує положення дисертації, які обґрунтовують потребу у розробленні концептуальних засад діяльності суб'єктів запобігання організованій злочинності, що передбачає моделювання структури їх взаємодії (стор. 41). Водночас дисертант обмежується загальними тезами, не розкриваючи змістовного наповнення відповідної моделі. Крім того, вбачається за доцільне описати та представити модель взаємодії у структурованому вигляді, зокрема у формі таблиці, схеми чи графічної моделі із визначенням суб'єктів, рівнів координації та форм взаємодії між ними. Оформлення таких матеріалів в окремому додатку сприяло б підвищенню наочності дослідження, його прикладної цінності та практичної орієнтованості.

3. На стор. 88 дисертант зазначає, що модернізована система правоохоронних органів України, покликаних здійснювати протидію організованій злочинності, попри задекларовані інституційні зміни, залишається недостатньо ефективною та такою, що в цілому не відповідає міжнародним стандартам у сфері захисту прав людини. Безперечно, проблема ефективності правоохоронної системи є складною й багатовимірною, а окремі аспекти її функціонування справді потребують подальшого вдосконалення. Водночас зазначене твердження виглядає дещо узагальненим і потребує більш ґрунтовної аргументації. Сучасна модель правоохоронної системи України формувалася під суттєвим впливом євроінтеграційних процесів, імплементації положень Угоди про асоціацію з Європейським Союзом, а також з урахуванням рекомендацій міжнародних інституцій, зокрема Ради Європи та Європейського Союзу. В цілому утворення Департаменту стратегічних розслідувань свідчить про прагнення до наближення діяльності правоохоронних органів до європейських стандартів, у тому числі у сфері захисту прав людини. У цьому зв'язку доцільно окреслити, які саме міжнародні стандарти, на думку автора, залишаються нереалізованими або імplementованими не в повному обсязі, а також у чому полягає їхня невідповідність у практичній діяльності правоохоронних органів.

4. На стор. 108 дисертант розкриває принцип взаємодії з населенням на засадах партнерства, що ґрунтується на довірі, взаємній відповідальності та спільній зацікавленості у протидії організованій злочинності. Такий підхід є

цілком сучасним і відповідає європейським тенденціям розвитку community policing та залучення інститутів громадянського суспільства. Попри це у роботі недостатньо уваги приділено конкретним механізмам реалізації зазначеного принципу та не конкретизовано форми й інструменти взаємодії Департаменту стратегічних розслідувань із громадськими об'єднаннями, представниками бізнес-середовища, органами місцевого самоврядування тощо. Крім того, доцільним було б доповнити дослідження порівняльним аналізом зарубіжного досвіду налагодження та підтримки партнерства між спеціалізованими правоохоронними підрозділами й громадськістю у сфері протидії організованій злочинності (наприклад, шляхом формування інформаційного обміну, консультативної участі, створення спільних дорадчих чи координаційних платформ).

5. На стор. 115-116 дисертант справедливо наголошує, що чинні нормативно-правові акти, які регулюють діяльність Департаменту стратегічних розслідувань, не містять спеціальних положень щодо гарантій його функціонування або особливостей відповідальності посадових осіб цього органу. Зазначене положення, на думку автора, об'єктивно актуалізує потребу у подальшому нормативному уточненні та систематизації гарантійних складових адміністративно-правового статусу Департаменту стратегічних розслідувань, зокрема у частині визначення правових, організаційних та соціальних гарантій діяльності, механізмів процесуального захисту працівників, а також меж і видів юридичної відповідальності посадових осіб цього органу. У цьому контексті доцільно почути більш розгорнуту позицію щодо можливих напрямів удосконалення законодавства, зокрема в частині системного нормативного врегулювання гарантій діяльності Департаменту стратегічних розслідувань.

Більшість із перелічених спірних позицій зумовнюються різними підходами до концептуального бачення проблеми дослідження та шляхів її розв'язання. Такі дискусійні моменти є природними у правовій науці, яка розвивається в умовах динамічних змін суспільства та правової системи. Зазначені зауваження і побажання мають, передусім, характер пропозицій щодо покращення окремих формулювань або розширення аргументації та можуть бути враховані автором у подальших наукових пошуках. Вони не впливають на належний науковий рівень виконаної дисертації, не ставлять під сумнів достовірність отриманих результатів, а також не знижують рівня обґрунтованості сформульованих висновків і рекомендацій. Таким чином, дисертаційна робота заслуговує на позитивну оцінку та підтримку у процесі публічного захисту.

Оцінка змісту дисертації, її завершеність в цілому, оформлення.

Дисертаційна робота Яндовича Дмитра Олександровича на тему «Адміністративно-правовий статус Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України» є завершеним, самостійним науковим дослідженням, виконаним на належному теоретичному та методологічному рівні. Робота відзначається актуальністю обраної теми, чітко визначеними метою і завданнями, логічною структурою, внутрішньою узгодженістю положень і послідовністю наукового викладу. У дисертації ґрунтовно

проаналізовано чинне адміністративно-правове регулювання діяльності Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України, узагальнено наукові підходи до протидії організованій злочинності з урахуванням умов збройної агресії проти України та правового режиму воєнного стану, а також сформульовано низку науково обґрунтованих висновків і практично орієнтованих рекомендацій, що мають теоретичне й прикладне значення. Отримані наукові результати характеризуються новизною, аргументованістю та достовірністю, ґрунтуються на належній методологічній базі, широкій джерельній та емпіричній основі, а також на узагальненні практики діяльності правоохоронних органів. Дисертація демонструє високий рівень наукової культури здобувача, його здатність до самостійного наукового аналізу складних правових явищ і формулювання обґрунтованих пропозицій щодо вдосконалення адміністративно-правового забезпечення діяльності органів Національної поліції України.

Підсумовуючи викладене, дисертація Яндовича Дмитра Олександровича «Адміністративно-правовий статус Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України», подана на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук відповідає вимогам п. 9, 11-13 Порядку присудження наукових ступенів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 р. № 567, а її автор цілком справедливо заслуговує на присудження наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право.

Офіційний опонент:

доктор юридичних наук, професор,
заслужений працівник освіти України,
проректор з науково-педагогічної роботи,
економічних, юридичних та соціальних питань
Національного університету кораблебудування
імені адмірала Макарова

О.Ю. Дубинський